Ον δὴ χρῆμά ἐστι τοῖς σοφοῖς καὶ νοῦν ἔχουσιν ἀνθρώποις ὁμιλεῖν σιωπᾶν τε καὶ συγγίγνεσθαι, ἐς λόγους τ' ἐλθεῖν. ὑπ' αὐτοῦ γὰρ ἀεὶ ἀγαθόν τι ἀεὶ προσμανθάνομεν· καὶ διδασκόμεθα, καρπούμεθά τε τὴν σοφίαν αὐτοῦ προσομιλήσαντες καὶ σιωπιαγηρόμενοι ἐκείνοις. κάλλιστον γ' τοιοῦτο πιφάνημα. σιωπομολογεῖ πολλαῖς τοῦ παλαιῶν φιλοσόφων γνώμαις, ὡς γάρ φησιν ὁ Θέογνις, Ἀγαθὸν δεῖ ἀεὶ ἔχεσθαι καὶ ἐκείνοις προσομιλεῖν, ἐσθλὸν μὲν γὰρ ἄν' ἐσθλὰ ἀεὶ μανθάνομεν, καὶ οὕτω ἀπὸ σοφῶν σοφὰ πολλά. τοῦ γὰρ σοφοῦ στόματος ἀνοιχθέντος, ἔλεγεν ὁ Σωκράτης, καθάπερ ἱεροῦ σοῦ τοῦ ψυχῆς καταβλέπεν ἀγάλματα, ἅπερ φῶς δεινὸν παρέχει τοῖς παροῦσι καὶ θαυμαστὸν ἔρωτα τοῦ ὀρθοδοξεῖν καὶ ὀρθᾶς ζῆν. Χωλὸς

Οἶμαί γε. Εὐ. σίγα νυνί. Μν. σιωπῶ τὸ θύριον.

Εὐ. Ἄκουε. Μν. ἀκούσω καὶ σιωπῶ τὸ θύριον.

Εὐ. Ἐνταῦθ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἰκῶν τυγχάνει.

Ὁ τραγῳδοποιός. Μν. ποῖος οὗτος Ἀγάθων;

Ἐστιν τίς Ἀγάθων; μῶν ὁ μέλας, ὁ καρτερός;

Εὐ. Οὐκ ἀλλ' ἕτερός τις, οὐ χ' ἑώρακας πώποτε;

Μν. Μῶν ὁ δασυπώγων; Εὐ. οὐ χ' ἑώρακας πώποτε;

Μν. Μὰ τὸν Δί' οὔτοι γ' ὥστε κἀμέ γ' εἰδέναι.

Εὐ. Καὶ μὴν βεβίνηκας σύγ', ἀλλ' οὐκ οἶσθ' ἴσως.

Ἀλλ' ἐκποδὼν πτήξωμεν, ὡς ἐξέρχεται

Θεράπων τις αὐτοῦ πῦρ ἔχων καὶ μυρρίνας.

Προθυσόμενος ἔοικε τοῦ ποιήσεως.

Puto quidem. EV. Tace nunc. MN. Taceo ostiolum

EV. Audi. MN. Audiam, & taceo ostium.

EV. Hic Agatho inclytus habitans est,

Tragœdiarum poeta. MN. Qualis hic Agatho

Est, quisnam Agatho? nunquid niger, fortis?

EV. Non, sed alter quidam, non vidisti unquam?

MN. Nunquid barbatus. EV. Non vidisti unquam?

MN. Non per Iouem, non quidem vt & ego sciam.

EV. Verùm subagitasti tu quidem, sed nescis fortasse.

Sed è pedibus fugiamus, quoniam egreditur

Seruus quidam ipsius, ignem habens & virgas myrteas,

Præsacrificaturus videtur poesi.

Βουρδῖνος. Οἰκῶν τυγχάνει.] τουτέστι οἰκεῖ. Ἀγάθων.] οὗτος ἦν ὁ τραγικὸς, ὃς ἐκωμῳδεῖτο καὶ διεσύρετο ὅτι τῇ μαλακίᾳ καὶ θηλύτητι, ἐπλύσει τε ὑπερφυεῖ. τούτου μέμνηται ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ἐν ἄλλαις κωμῳδίαις. ἦν δὲ ἀγαθὸς τὸν τρόπον καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις, καὶ τὴν τράπεζαν λαμπρὸς, καὶ φασί τινες τὸ τοῦ Πλάτωνος συμπόσιον ἐν ἑστιάσει αὐτοῦ γεγράφθαι, πολλῶν ἅμα φιλοσόφων παραγενομένων, κωμῳδοποιὸς δὲ καὶ Σωκράτης διδασκάλου. Μῶν ὁ μέλας ὁ καρτερός.] ἐνταῦθα εἰρωνεύεται ὁ Ἀριστοφάνης, καὶ καταχλευάζει τοῦ Ἀγάθωνος, μέλανα καὶ καρτερὸν αὐτὸν ὀνομάζων, ὃς δὴ ὅτι θηλύτητι μάλιστα διεβάλλετο, ὥσπερ προείρηται. Δασυπώγων.] δασὺν πώγωνα ἔχων. Ὥστε καὶ μέγ' εἰδέναι.] ἢ γνώμην ἔστι, οὐχ ἑώρακα αὐτὸν ὥστε μεγίστην καὶ πιστοτάτην αὐτοῦ γνῶσιν ἔχειν, καὶ δεῖ τοῦτο διαζητῶ, ποῖός ἐστιν τοῦ ἀκριβεστέραν αὐτοῦ δεῖ γνῶσιν ἔχειν, σύ δ' ὦ Εὐριπίδη δεῖ θεᾶσθαι ἐκεῖνον, καὶ οἶσθ' ἴσως. Βεβίνηκας.] κατεπόρνευσας καὶ ἡταίρηκας. βινεῖν γὰρ τὸ σιωπᾶν καὶ πορνεύειν δηλοῖ. τούτῳ δὲ ῥήματι καὶ ταύτῃ αἰσχρολογίᾳ ἐνταῦθα χρῆται ὁ Ἀριστοφάνης, βωμολόχος τὸν Εὐριπίδου καὶ κωμῳδείας καταγορεῖν, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐλέγχειν καὶ δεῖξαι τὴν θηλύτητα μαλακίαν τε τοῦ Ἀγάθωνος, ὃς ἐπὶ πᾶσι ἐχλευάζετο ὅτι τῇ ἀνανδρείᾳ, ὥσπερ καὶ ἄλλοθί τε φησὶ ὅτι τοῦ Κλεισθένους, ὃς ὁμοίως διεβάλλετο ὅτι τῇ ἐπλύσει, καὶ ἔστιν ὅτι μὴ Κλεισθένη βινήσομεν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης βούλεται ὡς προείρηται καὶ δεῖξαι τούτῳ ῥήματος κωμῳδεῖν αὐτὸν Εὐριπίδην, ὡς μισογυνοῦντα, καὶ ὅτι τούτῳ τοῖς ἀνδράσιν αἰσχρῶς, καὶ ἑταιρικῶς ὁμιλοῦντα καὶ συγγιγνόμενον. Ἐκποδὼν πτήξωμεν.] ἐκ τοῦ μέσου ὑποστελλόμεθα καὶ φεύγωμεν. ἐξέρχεται γὰρ ὁ θεράπων. ἐκποδὼν δὲ τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστέλλεσθαι δηλοῖ φεύγειν τε καὶ ἐξαλείφεσθαι ἐκ τοῦ μέσου. πτήσσειν δὲ κυρίως σημαίνει τὸ φεύγειν καὶ φοβεῖσθαι καὶ κρύπτεσθαι δι' δειλίαν, πτέσθαί τε δι' φόβον. ῥῆμα δὲ τοῦτο μετῆλθεν ἀπὸ τῶν ὀρνίθων, αἱ πτοιφοβούμεναι ὡς ἔθος φεύγουσι καὶ παροιμία, πτήσσει Φρύνιχος, ὅτι τῶν δεδοικότων τι κακὸν καὶ πεπονθότων. τοῦτο δὲ μετῆλθεν ἀπὸ τραγικοῦ Φρυνίχου, ὃν Ἀθηναῖοι χιλίαις ἐζημίωσαν ἅλωσιν Μιλησίων τραγῳδήσαντα, ὡς λέγει ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξί. Πῦρ ἔχων καὶ μυρρίνας.] μυρρίνη εἶδος φυτοῦ. ἐστεφανοῦτο δ' οἱ ἄρχοντες μυρρίνῃ, οἱ παῖδες ἐν τοῖς συμποσίοις, κλῶνα δάφνης ἢ μυρρίνης λαμβάνοντες ἥδον. ὅθεν καὶ μυρρινῶν ἐλέγετο ὁ τῆς ἀρχῆς ὅτι θυμοῦ, σιωπηθέντος τε τῶν παρ' Ἀθηναίοις διδόναι τοῖς καταπειμένοις ἐκ δεξιᾶς κλάδον μυρρίνης ὑπὲρ τοῦ ἄρξασθαι τῆς ᾠδῆς ἀντὶ τοῦ βαρβίτου. δεῖξαι τοῦτο καὶ ἀκύρως ἔλεγεν τοῦτο ὁ Ἀριστοφάνης, μυρρίνας ἔχων. ὅτι τοῦ προθυσομένου καὶ παρασκευαζομένου, ὅτι τὸ θύειν. καὶ γὰρ παρασκευασμόν τινος θύματος προδηλοῦσι, καὶ προσημαίνουσι αἱ μυρρίναι, καὶ τὸ πῦρ. Προθυσόμενος ἔοικε τοῦ ποιήσεως.] τουτέστι, πρὸ τοῦ ποιήσεως θυσόμενος, ὥστε εὐτυχῆ ἀρχὴν καὶ τελευτὴν γενέσθαι, καὶ μηδὲν ποιήσασθαι ἀθύτως, καὶ ἀκαλλιερήτως, ὡς φησιν Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Βισετυς. Οὗτος ὁ ἀγάθων] τὸ πλῆρες, ὁ Ἀγάθων. μέτρου χάριν, καὶ τὸ ἄρθρον ὁ οὐ παρέλκει, ἀλλ' ἐξε-